



Č. j./Sp. zn./Typ

MD-54429/2024-072/2

MD/54429/2024/072

ROZHODNUTÍ

ROZHODNUTÍ

Ministerstvo dopravy, jako nadřízený věcně příslušný orgán (dále jen „nadřízený orgán“) podle ustanovení § 16a odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „InfZ“), a v návaznosti na ustanovení § 178 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“),

rozhodlo

ve věci stížnosti dle § 16a odst. 1 písm. d) InfZ ze dne 9. 7. 2024, kterou podal pan [REDACTED], ID DS: [REDACTED] (dále jen „stěžovatel“), proti výši úhrady sdělené podle § 17 InfZ při vyřizování žádosti o informace ze dne 08.08.2024 přípisem Krajského úřadu Libereckého kraje (dále jen „povinný subjekt“) ze dne 20.08.2024 pod č. j. KULK 63317/2024

takto:

Podle ustanovení § 16a odst. 7 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím, se požadovaná úhrada za poskytnutí informace potvrzuje ve výši 1.392 Kč.

Odůvodnění

I.

Nadřízenému orgánu byla v souladu s § 16a odst. 5 InfZ postoupena stížnost stěžovatele spolu s příslušným spisovým materiálem povinného subjektu. Ze spisového materiálu plynou následující skutečnosti:

Stěžovatel se prostřednictvím datové schránky obrátil na povinný subjekt se žádostí ze dne 3. 7. 2024, v níž na základě InfZ požádal o poskytnutí těchto informací:

„1) O kolika rozhodnutích, jimiž byl obviněný správním orgánem prvního stupně uznán vinným z přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb. jste jako odvolací orgán rozhodovali v roce 2022?

2) V kolika z těchto případů ad 1) spočíval přestupek v překročení rychlosti o 10 km/h a méně?

3) V kolika z těchto případů ad 2) bylo Vámi rozhodnuto o zrušení rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a zastavení řízení z důvodu absence materiálního aspektu přestupku?

4) Žádám o zaslání všech rozhodnutí ad 3), tj. takových rozhodnutí, jimiž jste rozhodli o zrušení rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a zastavení řízení z důvodu absence materiálního znaku přestupku.

5) Pořádali jste v roce 2022 nebo 2023 nějaké školení, kterým jste školili úředníky správních orgánů prvního stupně ohledně nutnosti zastavit přestupkové řízení v případě, že jednání nevykazuje materiální znak přestupku? Provedli jste v roce 2022 nebo 2023 nějaký dohled, kterým byste ověřili, že úředníci neuznávají obviněné vinnými v případě, že jednání nevykazuje materiální znak přestupku?“

Povinný subjekt k žádosti stěžovatele zaslal přípis ze dne 20.08.2024 pod č. j. KULK 63317/2024, kterým stěžovateli oznámil, že v souladu s § 17 odst. 1 InfZ bude za poskytnutí informací požadovat úhradu účelně vynaložených nákladů v celkové výši 1.392 Kč. K samotnému stanovení výše úhrady pak povinný subjekt uvedl: „KÚ LK Vám v souladu s ustanovením § 17 odst. 3 věta první zákona o svobodném přístupu k informacím oznamuje, že požaduje úhradu nákladů, které v souvislosti s žádostí o informaci vznikly, a to ve výši 1.392 Kč. Tuto částku uhradte na účet Libereckého kraje č.19-7964100227/0100, vedený u Komerční banky, a.s., pobočka Liberec, variabilní symbol 1361107424. Pokud nebude částka nákladů uhrazena do 60 dnů ode dne doručení tohoto oznámení, bude Vaše žádost o poskytnutí informací ze dne 7.8.2024, v souladu s ustanovením § 17 odst. 5, věta druhá zákona o svobodném přístupu k informacím, odložena. Důvodem požadavku úhrady nákladů je především to, že KÚ LK musel na základě žádosti o informace vyhledat žadatelem nadefinovaná rozhodnutí.

Obor silničního hospodářství eviduje rozhodnutí o přestupcích proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu ve dvou systémech. Jedním je Evidence dopravních agend a druhým GINIS. Pro zpracování požadovaného je třeba pracovat v obou systémech, a to s ohledem na vyhledávané. Vyhledávání podle zadání tedy vyžaduje vyhledání přestupků v Evidenci dopravních agend po měsících, poté je ze sestavy identifikován přestupek dle skutkové podstaty přestupku, ale pouze v omezené míře, tzn. že k identifikaci se používá znak § „125c/1f“, avšak bod

se dále nerozlišuje, proto je u těchto přestupků dále nutné otevřít GINIS, vyhledat rozhodnutí dle čísla spisu a v tom zkontrolovat přesné znění skutkové podstaty.

V systému GINIS nelze vyfiltrovat případy dle spáchaného přestupku, neboť došlou poštu do něj vkládá pracovnice podatelny KÚ LK, která případ obvykle nazve obecně „odvolání proti rozhodnutí“. KÚ LK, odbor silničního hospodářství do systému GINIS nevkládá další informace, podle kterých by bylo možné vyhledat požadované informace (případně je to individuální podle zvyklostí daného zaměstnance). Při vydání rozhodnutí (dokumentu) není stanoveno jednotné zadávání názvu dokumentu ve spisové službě (tzn. každý zaměstnanec zadává název dokumentu odlišně, dle svých zvyklostí). Jako název dokumentu se obvykle pojmenovává pouze „rozhodnutí“, není tak možné zadat vyhledávání podle výše uvedeného kritéria.

Systém GINIS totiž neslouží k evidenci přestupků, ale pouze obecně jako spisová služba. V daném systému je možné dohledat konkrétní rozhodnutí pouze v případě, že je odesíláno do datové schránky adresáta. V případech, kdy je rozhodnutí odesíláno prostřednictvím České pošty, s.p., jej má k dispozici již toliko zaměstnanec (oprávněná úřední osoba), která předmětnou věc vyřizuje. Proto pro vyhledání požadovaných údajů musí KÚ LK použít oba uváděné systémy.

K evidenci přestupků slouží systém Evidence dopravních agend (vnitřní evidence KÚ LK). V daném systému je možné vyhledat přestupky za určité období, z nich lze zjistit číslo spisu a podle čísla spisu v systému GINIS je pak možné vyhledat rozhodnutí, která byla odeslána do datové schránky. Dané rozhodnutí je nutné otevřít a projít jej, aby bylo ověřeno, zda se jedná o případ vymezený v žádosti o informace či nikoliv. Ani zde není jednotný systém zadávání přestupků a údajů o přestupcích v systému, vše je individuální dle zvyklostí zaměstnanců. Není tedy možné využít filtrování dle jakéhokoliv parametru. Z těchto důvodů je užitý způsob využití kombinace obou systémů nejjednodušší a nejpřesnější.

Stejně je tomu v systému GINIS při vyhledávání přes rozhodnutí o přestupcích filtrovaných pouze podle spisového znaku, který se však zadává ke všem (i procesním) vydaným dokumentům ve věci, a vyhledávání tímto způsobem by tak bylo zdlouhavější než práce ve dvou systémech.

V systému Evidence dopravních agend je vyhledávání nejjednodušší skrze filtrování dle spáchaného přestupku. Ale vzhledem k tomu, že neexistuje společné pravidlo, jak zadávat přestupek (všichni pracovníci nepoužívají stejné označení), není tento způsob vyhledávání přesný. Systém dále umožňuje vyhledávání dle paragrafu, v tomto případě však není v systému zaznamenán celý paragraf i s písmenem, odstavcem a bodem (jak požaduje žadatel - § 125c odst. 1 písm. f) bod 4), je tak nutné pečlivě projít všechny případy evidované pod stejným paragrafem. Proto je opět nejjednodušší a nejpřesnější využití kombinaci obou systémů.

Stejně tak, není možné jednoduché vyhledávání případů, kdy šlo o překročení pouze do 10 km v hodině, to předpokládá otevření všech spisů, které se zabývaly touto problematikou. Pracovník tedy musí všechna rozhodnutí otevřít a prostudovat, aby mohl jednoznačně určit, zda v tomto případě bylo rozhodnutí zrušeno z důvodů absence materiálního znaku přestupku.

V principu je nutné vyhledat daný přestupek nejlépe dle paragrafu v Evidenci dopravních agend, zjistit číslo spisu u těchto přestupků, ve spisové službě GINIS poté vyhledat dané spisy, z nich otevřít jednotlivá rozhodnutí, pročíst je a vyhledat ty údaje/dokumenty, které žadatel požaduje.

Na závěr je nutné upozornit, že KÚ LK nedisponuje vlastním programem umožňujícím práci s umělou inteligencí a při jeho použití ve veřejném prostoru by zároveň do tohoto prostoru vkládal originální rozhodnutí před jejich samotnou anonymizací.

Úhrada nákladů byla vyčíslena za zpracování celé žádost na informace. Informace požadované pod bodem 5) časový rozsah mimořádně rozsáhlého vyhledávání nerozšířily.

Odbor silničního hospodářství provedl vyhledání požadovaných dokumentů na základě vzorku, kdy vyhledal dokumenty za dva měsíce roku 2022. Zjistil, že jde o kontrolu průměrně 5-6 rozhodnutí. Doba na toto vyhledání činila 30 minut za měsíc, tzn. 1 rozhodnutí cca 6 minut. Vyhledání dokumentů pro celý rok 2022 (12 měsíců) by proto podle tohoto vzorku zabralo zaměstnancům KÚ LK 6 hodin čistého času, kdy musí přerušit či odložit plnění svých ostatních úkolů a cíleně se věnovat vyhledávání informací.

Hodinová sazba za mimořádně rozsáhlé vyhledávání informací je stanovena sazebníkem úhrad za poskytování informací, zveřejněným na webových stránkách Libereckého kraje na adrese [12. Úhrady za poskytování informací](#) | Liberecký kraj (kraj-lbc.cz) (dále jen „sazebník“) a činí 232 Kč. Sazba 232 Kč za 1 dokončenou hodinu vyhledávání informací je vypočtena jako průměrné hrubé mzdové náklady na 1 hodinu práce 1 zaměstnance Libereckého kraje zařazeného do krajského úřadu. Úhrada za mimořádně rozsáhlé vyhledávání informací tedy byla vypočtena jako součin částky 232 Kč a 6 hodin, které strávil zaměstnanec KÚLK vyhledáváním informací ke všem bodům žádosti.

Způsob určení úhrady za mimořádně rozsáhlé informací podle menšího vzorku sice zákon o svobodném přístupu k informacím výslovně nepředvídá, ale podle názoru KÚ LK je v souladu se zákonem. Názor KÚ LK je podpořen rovněž odbornou literaturou (viz FUREK, A.; ROTHANZL, L., Jírovec, T. Zákon o svobodném přístupu k informacím. Komentář. 1. vydání. Praha: C.H.Beck, 2016. s. 1035-1036.), a tuto praxi akceptují i soudy (např. rozsudek Krajského soudu v Brně č.j. č. j. 30 A 100/2018–64 ze dne 29. 6. 2020).“

Povinný subjekt dále informoval stěžovatele o způsobu a lhůtě úhrady požadované částky, včetně poučení o důsledcích případného nezaplacení.

Výzva povinného subjektu byla stěžovateli doručena cestou datové schránky dne 20. 8. 2024.

Proti oznámené výši úhrady podal stěžovatel v souladu s § 16a odst. 1 písm. d) InfZ stížnost ze dne 14. 7. 2024. V této stížnosti stěžovatel namítá:

„Povinný subjekt uvádí, že na základě mé žádosti, musel vyhledat nadefinovaná rozhodnutí. Z toho se jeví, že jimi již disponuje a není potřeba dalšího vyhledávání.“

Postup vyhledání validních rozhodnutí pracovníkem úřadu, se mi jeví jako velice kostrbatý, z uvedeného postupu nabývám dojem, že povinný subjekt sám přesně neví, jak k výslednému celku pracovník dospěl, jelikož se uváděný postup „motá v kruhu“.

Povinný subjekt neuvádí, z jak velkého celku vyhledání probíhalo a zda tento úkon byl započítán do celkového času, který uvádí. Dále povinný subjekt uvádí, že provedl „vzorek“ na základě kterého zjistil, že jde o kontrolu 5-6 rozhodnutí za měsíc. Nechci nikterak zpochybňovat váhu vzorku, ale z výzvy není známo, o jaké 2 měsíce se jednalo a jestli se zbylých 10 měsících bude jednat také o 5-6 rozhodnutí. Pokud by tomu však nebylo, a v dalších měsících by se jednalo pouze o 1-2 rozhodnutí, celkový čas by byl poté významně kratší.

Pokud zohledníme všechny body mé žádosti, tak povinný subjekt neuvádí, jak dlouho bude přesně jaký úkon trvat (tj. vyhledání rozhodnutí podle § a roku, zjištění, že se jednalo o přestupek v překročení rychlosti o 10 km/h a méně, zjištění, zda bylo rozhodnuto o zrušení rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a zastavení řízení z důvodu absence materiálního aspektu přestupku, provedení anonymizace v souvislosti s ad 4)). Navíc pokud dojde k zjištění, že přestupek spočíval v překročení rychlosti o 11 km/h a více pracovník úřadu rozhodnutí následně zavře a více sním již nepracuje, a to díky absenci dalších nutných úkonů zabere podstatně méně času než cca 6 min jak sám povinný subjekt uvádí.

Díky absenci těchto informací, je výzva v podstatné míře nepřezkoumatelná. Navíc sám nemohu posoudit, zda si povinný subjekt nárokuje částku oprávněně či nikoliv.“

Povinný subjekt po posouzení stížnosti stěžovatele setrval na svém postupu a věc předal k vyřízení nadřízenému orgánu.

II.

Nadřízený orgán posoudil stížnost stěžovatele z hlediska přípustnosti a včasnosti. Ze spisového materiálu bylo zjištěno, že stížnost podal stěžovatel a jedná se tedy o stížnost přípustnou. K hledisku včasnosti podání stížnosti bylo zjištěno, že byla podána ve lhůtě stanovené zákonem. Poté se nadřízený orgán zabýval posouzením postupu povinného subjektu při vyřizování žádosti o poskytnutí informace a dospěl k následujícímu.

Dle ustanovení § 17 odst. 1 InfZ jsou povinné subjekty v souvislosti s poskytováním informací oprávněny žádat úhradu ve výši, která nesmí přesáhnout náklady spojené s pořízením kopií, opatřením technických nosičů dat a s odesláním informací žadateli. Dle § 17 odst. 3 a 4 InfZ přitom platí, že *v případě, že bude povinný subjekt za poskytnutí informace požadovat úhradu, písemně oznámí tuto skutečnost spolu s výší úhrady žadateli před poskytnutím informace. Z oznámení musí být zřejmé, na základě jakých skutečností a jakým způsobem byla výše úhrady povinným subjektem vyčíslena. Součástí oznámení musí být poučení o možnosti podat proti požadavku úhrady nákladů za poskytnutí informace stížnost podle § 16a odst. 1 písm. d), ze kterého je patrné, v jaké lhůtě lze stížnost podat, od kterého dne se tato lhůta počítá, který nadřízený orgán o ní rozhoduje a u kterého povinného subjektu se podává. Nesplní-li povinný subjekt vůči žadateli oznamovací povinnost podle odstavce 3, ztrácí nárok na úhradu nákladů.*

Čl. 17 odst. 5 Listiny základních práv a svobod předpokládá, že podrobnosti poskytování informací orgány státu a samosprávy budou stanoveny zákonem, což ustanovení § 17 InfZ splňuje. Úhrada nákladů navíc není koncipována jako důvod zakazující přístup k informaci ve smyslu čl. 17 odst. 4 Listiny základních práv a svobod, ale čistě jako – jak zdůrazňuje i judikatura soudů – „cena informační služby“. Listina přitom *právo na informace* nekoncepčuje jako právo bezplatné. Tam, kde určité právo nelze podmínit úhradou, stanoví toto pravidlo Listina výslovně (srov. čl. 31, čl. 33 odst. 2 a čl. 40 odst. 3), takže v ostatních případech není v rozporu s ústavním pořádkem, pokud je realizace konkrétního práva vázána na určité výdaje (za podmínky jejich přiměřenosti, což § 17 InfZ nepochybně splňuje, když umožňuje úhradu jen skutečně vynaložených materiálových nákladů a nikoli generování jakéhokoli zisku či stanovení paušální náhrady). V každém případě lze úhradu nákladů podle § 17 daného zákona považovat za opatření legitimní i přiměřené, které nenarušuje právo na informace.

Z předloženého spisového materiálu je zjevné, že povinný subjekt za poskytnutí požadované informace požaduje po stěžovateli úhradu účelně vynaložených nákladů, a to z důvodu mimořádně rozsáhlého vyhledávání informací.

Pojem mimořádně rozsáhlé vyhledávání informací není InfZ legálně vymezen. Vyhledáním informací lze rozumět činnost povinného subjektu, resp. jeho pracovníků, která spočívá v identifikaci a následném shromáždění požadovaných informací a v navazujícím zpracování odpovědi na žádost, tzn. utřídění informací za účelem jejich předání žadateli (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 6 A 83/2001-39). Do vyhledání informací však již není možné zařadit dobu nutnou na posouzení, zda vyhledání dané informace lze nebo nelze poskytnout. Pod pojem vyhledání informací lze tedy podřadit skutečně strávený čas fyzickým shromažďováním dokumentů pracovníky povinného subjektu.

O mimořádně rozsáhlé vyhledávání informací se jedná tehdy, jestliže shromáždění informací bude pro daný povinný subjekt představovat v jeho konkrétních podmínkách časově náročnou činnost, která se objektivně vzato vymyká běžnému poskytování informací tímto povinným subjektem, tedy jestliže vyhledání informací již v daném případě nelze s ohledem na pojetí veřejné správy jako služby veřejnosti považovat za běžnou, povinný subjekt nijak nezatěžující součást obvyklé agendy. Jedná se tedy o situace, kdy pracovník povinného subjektu, pověřený vyřízení žádosti o informace, bude nucen na delší dobu přerušit či odložit plnění svých úkolů a cíleně se po určitou dobu věnovat pouze vyhledáváním požadované informace. Vzhledem k uvedenému je však třeba také dodat, že mimořádnou rozsáhlost nelze obecně vyčíslit počtem hodin, tzn. nelze říci, že za všech okolností bude podmínka mimořádně rozsáhlého vyhledávání splněna, jestliže vyhledávání informací bude trvat např. 10 a více hodin. Při vyhledávání informací je třeba vždy zohlednit konkrétní podmínky každého povinného subjektu. Nelze tedy ani vyloučit, že mimořádně rozsáhlé vyhledávání informací bude dáno i při vyhledávání např. pouze po dobu 2 hodin.

Mimořádně rozsáhlé vyhledávání informací tak může ve své podstatě zahrnovat činnosti, které směřují k vyhledání informací velkého množství a různorodého obsahu, tedy informací typově odlišných, které povinný subjekt nemá shromážděny na jednom místě a pro jejich vyhledání je tedy nutné vyvinout zvýšenou aktivitu. Dále se může jednat i o případy, kdy žadatel požaduje informace sice související, avšak vzhledem k jiným objektivním okolnostem bude poskytnutí informace vyžadovat rozsáhlou činnost povinného subjektu. Např. se bude jednat o „starou“ informaci, u níž není přesně známo, kde je uložena. O mimořádně rozsáhlé vyhledávání informací se však může jednat i v případě, kdy žadatel fakticky požaduje pouze jeden dokument či málo údajů, nicméně jejich shromáždění skutečně objektivně vyžaduje mimořádně rozsáhlé vyhledávání.

Lze tedy shrnout, že mimořádně rozsáhlé vyhledávání informací zahrnuje takové náklady povinného subjektu, které nelze ad hoc vymezit časovým úsekem či množstvím konkrétních dokumentů, nýbrž musí být vždy přihlédnuto k faktickému rozsahu a komplikovanosti samotného vyhledávání informace ze strany pracovníků povinného subjektu.

III.

S ohledem na stížnostní námitky stěžovatele přistoupil dále nadřízený orgán k přezkumu způsobu stanovení výše úhrady nákladů v rozsahu požadovaném stěžovateli, tj. tím, zda povinný subjekt uplatnil úhradu řádně a ve lhůtě stanovené InfZ a dále tím, zda celková výše úhrady

odpovídá § 17 InfZ, nařízení vlády č. 173/2006 Sb., o zásadách stanovení úhrad a licenčních odměn za poskytování informací podle InfZ a schválenému sazebníku úhrad za poskytování informací.

Dle doloženého spisového materiálu povinného subjektu plyne, že výzvu k úhradě nákladů za poskytnutí požadovaných informací zaslal povinný subjekt stěžovateli prostřednictvím datové schránky dne 12. 7. 2024, přičemž téhož dne byla stěžovateli doručena. Splnění lhůty pro oznámení výše úhrady tak bylo ze strany povinného subjektu dodrženo.

Z podkladů je dále zjevné, že povinný subjekt požadovanými informacemi disponuje, avšak nedisponuje jimi v té podobě, kterou stěžovatel požaduje, tj. nemá k dispozici žádný statistický přehled rozhodnutí, která by obsahovala všechny stěžovatelem vymezené údaje. Zákon, jiný právní předpis, ani interní akt nenařizuje povinnost povinnému subjektu takovou informací disponovat. Povinný subjekt tak za účelem poskytnutí požadované informace musí nejprve vyhledat všechna dotčená rozhodnutí za požadované období a jejich následným pročtením pak v nich vyhledat všechny stěžovatelem požadované údaje. Poskytnutí informací je tedy podmíněno jejich vyhledáním, což ve vztahu k náplni chodu povinného subjektu představuje časově náročnou činnost, která se vymyká běžnému poskytování informací. Úhrada nákladů za poskytnutí informace je tak na místě.

Námítka stěžovatele, že povinný subjekt požadovanými rozhodnutími disponuje, a proto není třeba dalšího vyhledávání, považuje nadřízený orgán za nedůvodnou. Povinný subjekt dohledal požadovaná rozhodnutí v měsících lednu a únoru kvůli tomu, aby mohl na základě tohoto zkušebního vzorku stanovit náklady na úhradu za mimořádně rozsáhlé vyhledávání. Není relevantní, že v těchto dvou měsících rozhodnutí již dohledal, neboť je nevyhledával pro vlastní potřebu, ale jen a pouze na základě žádosti, takže to nezbavuje stěžovatele povinnosti úhrady za již dohledané dokumenty.

Takový postup je pln v souladu s konstantní judikaturou Nejvyššího správního soudu. Postup, při kterém povinný subjekt nejprve požaduje po žadateli úhradu za poskytnutí informace, aby teprve následně po jejím zaplacení požadované informace vyhledal, je v souladu se smyslem § 17 informačního zákona, neboť „pokud by je nejprve vyhledal a načetl, a tím ověřil, zda je fakticky má nebo zda musí žádost zčásti odmítnout, znamenalo by to, že by věnoval vyhledání informací úsilí, které má být zpoplatněno, bez ohledu na to, zda stěžovatel úhradu zaplatí nebo nikoli. To by ovšem popíralo smysl § 17 zákona o svobodném přístupu k informacím, kterým je nahradit povinným subjektům náklady, které mají s mimořádně rozsáhlým vyhledáním informací. (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 8. 2017, č. j. 7 As 231/2017-28). Výši úhrady nákladů je tedy možné stanovit předem tzv. kvalifikovaným odhadem, typicky vyhledáním části (vzorku) požadovaných informací a z něho odvozené úhrady za vyřízení celé žádosti.

Nadřízený orgán se neztotožňuje s námitkou žadatele, který postup vyhledávání považuje za „kostrbatý“. Žadateli je soustavně a konstantně sdělováno na jeho podněty napříč subjekty veřejné správy, jak z úřední činnosti nadřízenému orgánu známo, že GINIS není databázový program cílící na bleskurychlé třídění údajů, ale primárně archivační systém všech písemností. K evidenci přestupků pak za určitých podmínek slouží systém Evidence dopravních agend (vnitřní evidence KÚ LK), v daném systému je možné vyhledat přestupky za určité období, z nich lze zjistit číslo spisu a podle čísla spisu v systému GINIS je pak možné vyhledat rozhodnutí, která byla odeslána do datové schránky. Proto pro vyhledání požadovaných údajů musí povinný subjekt použít oba uváděné systémy. Dané rozhodnutí je nutné otevřít a projít jej, aby bylo jasné, zda se jedná o případ nadefinovaný v žádosti o informace či nikoliv. Bez využití podpůrné databáze by vyhledávání bylo složitější.

Povinný subjekt tedy řádně posoudil efektivní vyhledání a využil přitom synergie dvou nástrojů, které urychlily vyhledávání informací, z pohledu nadřízeného orgánu jednal efektivně.

Nadřízený orgán považuje za nedůvodnou námitku, že „povinný subjekt neuvádí, z jak velkého celku vyhledání probíhalo a zda tento úkon byl započítán do celkového času, který uvádí“. Stěžovateli námitky si navzájem protiřečí, což lze považovat za účelové. Lze konstatovat, že vyhledávání probíhalo selekcí spisů v elektronických systémech, způsobem popsáním výše, což znamená, že neprobíhalo manuálně, tedy není relevantní, z jak velké objemu se spisy třídily. Úkon za již provedené vyhledávání v měsíci lednu byl do celkové časové dotace započítán.

Stěžovatel dále uvádí, že povinný subjekt provedl test pouze na dvou měsících z požadovaného období jednoho roku, čímž mohlo dojít ke zkreslení celkové požadované částky z úhradu. Nadřízený orgán konstatuje, že povinný subjekt provedl test vyhledávání na takřka 17procentním vzorku, což je více než dostatečné ke stanovení odhadu. Dle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu je podstatné, že náklady vzniklé v souvislosti s mimořádně rozsáhlým vyhledáváním informací musí být vždy reálné (byť ne zcela přesné) (např. 6 As 185/2021), a tyto nároky povinný subjekt splnil.

K tomu povinný subjekt uvedl, že v měsíci únoru eviduje 7 přestupků označených jako 125c/1f a tři žádosti o obnovu řízení, které mohou být též přestupky podle 125c/1f. V lednu roku 2022 bylo takto zapsaných přestupků 5, průměr by činil 6 rozhodnutí, ale vzhledem k tomu, že nebyl kontrolován celý rok 2022 zvolil odbor k vyčíslení výši nákladů na spodní hranici. Dále povinný subjekt podotýká, že byl zcela záměrně jako druhý měsíc vybrán únor vzhledem k jeho kratší délce.

Povinný subjekt také řádně zohlednil v podkladovém materiálu ve spisu i to, že do zkušební vzorku zahrnul jen skutečně nutné činnosti. (*„Anonymizace rozhodnutí nebyla do časové dotace započítána (tudíž to, že úředník rozhodnutí po zjištění, že se nejedná o požadované, vyžaduje stejnou časovou náročnost jako zjištění, že se jedná o takový přestupek). Jelikož nebyla z důvodu časové náročnosti vytvářena roční sestava, ale pouze měsíční, povinný subjekt k počtu rozhodnutí za 2 měsíce roku 2022 ještě doplňuje, že celkově bylo za měsíce leden a únor 2022 vyřízeno 76 přestupků.“*)

Co se týká samotného stanovení a vyčíslení požadované úhrady za poskytnutí informací, nadřízený orgán konstatuje, že způsob vyčíslení úhrady byl velmi důkladně popsán v podkladovém materiálu, který vznikl před vyčíslením úhrady, je součástí spisu a kde byly obsaženy všechny podrobnosti a detaily. To je pro věc podstatné, neboť to dokládá úplnost prověření požadavku.

Smyslem zákonné povinnosti povinného subjektu odůvodnit oznámení o požadavku k úhradě účelně vynaložených nákladů na poskytnutí informace, je nepochybně umožnit žadateli o informaci, aby sám posoudil, zda informace, které mu budou po provedení úhrady poskytnuty, skutečně odpovídají předmětu jeho žádosti a tedy, zda celková výše úhrady byla řádně a v souladu se zákonem vyčíslena.

Povinný subjekt v zaslané výzvě stěžovateli sdělil, že bude žádat úhradu ve výši 1.392 Kč, přičemž uvedl, že „odbor silničního hospodářství provedl vyhledání požadovaných dokumentů na základě vzorku, kdy vyhledal dokumenty za dva měsíce roku 2022. Zjistil, že jde o kontrolu průměrně 5-6 rozhodnutí. Doba na toto vyhledání činila 30 minut za měsíc, tzn. 1 rozhodnutí cca 6 minut“. Popsal tedy rozsah testovaného období a dobu jím strávenou, z čehož lze vytvořit

představu o náročnosti celého vyhledávání. Jakkoli by bylo výstižnější popsat ještě více detailů ve výzvě, jsou detaily zachyceny ve spise a dokládají řádné prověření věci.

Pokud jde o tvrzení stěžovatele, že neobdržel odpověď na dotaz č. 5, je to pravda, ovšem je to z důvodu, že na žádost je nutno nahlížet jako celek. I když se mimořádně rozsáhlé vyhledávání, za něž byla požadována úhrada, týkalo jiných částí žádosti, neplyne z toho, že povinný subjekt má poskytovat bez úhrady ty části odpovědí, ke kterým nebylo potřeba žádné vyhledávání provést. Sice takový postup nelze vyloučit, ale není pro povinné subjekty povinný, jak uvádí také odborná literatura: „Na druhou stranu je třeba na informace poskytované na základě jedné žádosti pohlížet z hlediska úhrady nákladů jako na jeden celek, jehož vydání může povinný subjekt podmínit úhradou nákladů. Smysl § 17 odst. 5 ostatně spočívá též v jistém působení na žadatele, aby pokud se chce domoci svých informací, úhradu provedl. Provedením úhrady nákladů proto lze podmínit vydání všech v žádosti požadovaných informací, byť by některé z nich mohly být vydány předem, protože vůči nim povinný subjekt úhradu výslovně neuplatnil nebo uplatnit nemohl (...). Popsanou možnost, tedy požadavek úhrady vůči všem informacím, potvrzuje i judikatura, konkrétně rozsudek NSS č.j. 5 As 76/2014-23 (3109/2014 Sb.NSS).“

Nadřízený orgán konstatuje, že povinný subjekt může zaplacením úhrady podmiňovat poskytnutí veškerých informací požadovaných v jedné žádosti, přestože uplatnitelné či reálně uplatňované náklady jsou spojené jen s poskytnutím části z nich, jak uvádí např. odborná literatura (Furek a kol., 2016, s. 1044), která je citována povinným subjektem, zejména v pasáži o smyslu úhrady. V tomto případě je na místě přihlídnout i k tomu, že požadovaná úhrada se vztahuje k podstatné části žádosti a nepředstavuje tak obstrukci vůči žádosti jako celku, např. kdyby úhrada byla požadována jen za např. desetinu všech požadovaných informací. Na okraj by bylo možné i doplnit, že bylo na vůli žadatele, který je již z jiných žádostí obeznámen s typy žádostí, u kterých je úhrada požadována, jak svou věc strukturovat.

Povinný subjekt tedy při stanovení úhrady vycházel z jasně stanoveného zkušebního vzorku. Uvedený postup i časovou dotaci dohledání a zkontrolování daného spisu považuje nadřízený orgán za realistický a adekvátní. Tento objem práce je skutečně nutný ke splnění požadavku stěžovatele.

IV.

Nadřízený orgán s ohledem na uvedené dospěl k závěru, že podle výše uvedeného lze řádně přezkoumat výši úhrady účelně vynaložených nákladů za poskytnutí informace, jež povinný subjekt stěžovateli vyčíslil, neboť z předmětného spisového materiálu je možno dovodit, jaké skutečné náklady povinný subjekt s vyřizováním žádosti měl, tedy výši úhrady za mimořádně rozsáhlé vyhledání informací. Nadřízený orgán proto rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí a potvrzuje výši úhrady 1.392 Kč.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí není odvolání přípustné (§ 16a odst. 9 zákona o svobodném přístupu k informacím).

V Praze dne 7. října 2024

Mgr. Jakub Stadler
Ředitel
Odbor komunikace

Rozdělovník:

1. 
2. Krajský úřad Libereckého kraje, U Jezu 642/2a, 461 80 Liberec 2, ID datové schránky: c5kbvkw, k č. j.: KULK 53992/2024
3. do spisu MD

Spis v elektronické podobě, nevrací se.